

Arrest

nr. 190 039 van 25 juli 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 14 maart 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 februari 2017 waarbij het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen niet langer verlengd wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), alle aan de verzoekende partijen op 22 februari 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 april 2017 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. ALENKIN en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, komen op 7 maart 2012 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vragen op dezelfde dag asiel aan. Op 30 mei 2012 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de

vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arresten nrs. 93 370 en 93 371 van 12 december 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

1.2. Op 15 juni 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 *quinquies*). Bij arresten nrs. 127 227 en 131 563 van respectievelijk 22 juli 2014 en 17 oktober 2014 verwerpt de Raad de vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.3. Op 2 januari 2013 dienen de verzoekende partijen een tweede asielaanvraag in. Op 3 april 2013 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Op 8 januari 2013 en op 18 april 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 *quinquies*).

1.5. Op 14 juli 2014 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 *ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 14 april 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.6. Op 18 juli 2015 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 *ter* van de Vreemdelingenwet.

1.6.1. Op 11 augustus 2015 wordt de aanvraag uit punt 1.6. onontvankelijk verklaard en wordt aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Nadat deze beslissingen op 28 september 2015 werden ingetrokken, verwerpt de Raad bij arrest nr. 158 646 van 16 december 2015 het tegen deze beslissingen ingestelde beroep tot nietigverklaring.

1.6.2. Op 13 oktober 2015 wordt de aanvraag uit punt 1.6. onontvankelijk verklaard en op 1 december 2016 worden de verzoekende partijen gemachtigd tot een verblijf van één jaar.

1.7. Op 23 januari 2017 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om verlenging van de machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 *ter* van de Vreemdelingenwet. Op 9 februari 2017 wordt geweigerd om de tijdelijke verblijfsmachtiging te verlengen. Dit is de eerste bestreden beslissing die aan de verzoekende partijen op 22 februari 2017 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

*Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 23/01/2017 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, voordien toegestaan in toepassing van artikel 9 *ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, deel ik u mee dat, overeenkomstig artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) en art. 13 §3,2° van de wet van 15 december 1980, aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.*

*Overwegende dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten werd ingediend op basis van genoemd artikel 9 *ter* op 18/07/2015. Dat dit verzoek door onze diensten op 01/02/2016 gegrond werd verklaard waarna men in het bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.*

Reden voor M. I. S. (...):

Overwegende dat na onderzoek door onze arts-adviseur (zie gesloten omslag, verslag dd. 07/02/2017), hij concludeerde dat de medische elementen die aangehaald werden door betrokkene niet weerhouden kunnen worden.

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat werd afgegeven aan betrokkenen dient door uw diensten te worden ingehouden.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan M. I. S. (...) te willen overhandigen.
(...)"

1.8. Op 9 februari 2017 wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing die aan de verzoekende partijen op 22 februari 2017 ter kennis worden gebracht. De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van de eerste verzoekster werd genomen en op gelijklopende motieven is gesteund als de derde bestreden beslissing, die ten aanzien van de tweede verzoeker werd genomen, luidt als volgt:

"(...)

De mevrouw:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 13, §3, 2° van de wet van 15 december 1980, betrokkene voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag die op datum van 23/01/2017 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 09/02/2017.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3

van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Het bovenstaand middel is gericht tegen alle bestreden beslissingen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier én op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met de motivering van de bestreden beslissingen en dienen derhalve huidig verzoekschrift strekkende tot nietigverklaring en schorsing van de tenuitvoerlegging ervan in.

Verzoekster kwam in België aan met haar familie reeds meer dan vijf jaar geleden en diende 3 asielaanvragen in.

Deze werden geweigerd door de Belgische asielinstanties.

Verzoekster is intussen zwaar ziek geworden.

Haar regularisatieaanvraag uit artikel 9ter werd gegrond verklaard op 1 februari 2016.

Verzoekster werd geopereerd op haar aneurisma.

Het was een moeilijke en gevaarlijke ingreep.

Verzoekster en haar gezin vroegen op 23 januari 2017 een verlenging van hun BIVR model A.

Deze verlenging werd echter onverwacht geweigerd door de tegenpartij.

Verzoekster is toch ziek en voegt medische documenten bij waaruit blijkt dat ze medische behandeling verder nodig heeft.

Ze kan deze behandeling niet krijgen in haar land van herkomst..

Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 9 februari 2017 een beslissing dat verzoekster en haar gezin het grondgebied moet verlaten.

De gezondheidstoestand van verzoekster M. I. S. (...) is immers gevaarlijk als ze naar haar land van herkomst terugkeert omdat er een risico van een onmenselijke en vernederende behandeling is door het gebrek aan adequate medische zorg. (Artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens)

De zieke kan niet worden behandeld in het land van herkomst wegens gebrek aan gespecialiseerde medische centra aldaar.

De tegenpartij is van mening dat er geen risico meer is voor het leven of fysieke integriteit van verzoekster.

Verzoekster gaat daarmee niet akkoord.

Het blijkt zeer duidelijk uit medische elementen voorgelegd bij de huidige medische regularisatieaanvraag en aanvraag tot verlenging van de verblijfstitel..

Het is duidelijk dat er groot risico is voor verzoekster in geval van stopzetting van de behandeling of in geval van een niet-correcte behandeling in het land van herkomst.

De dokter vermeldt in het medisch getuigschrift tevens de nodige medicamentose behandeling noodzakelijk is.

De stopzetting van het toezicht op de evolutie van zijn toestand kan tot ernstige gevolgen leiden. Dit kan gebeuren als verzoekster naar Kirgizië terugkeert.

Dergelijke medische behandeling is niet beschikbaar in Kirgizië.

Bij de huidige aanvraag tot verleging van BIVR werden enkele belangrijke documenten toegevoegd. Deze documenten tonen dat verzoeksters' terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk minstens zeer gevaarlijk is.

De bestreden beslissing tot weigering tot verlenging van het BIVR leidt tot het illegaal verblijf van het gezin in België.

De verdere medische opvolging van verzoekster wordt derhalve bijzonder moeilijk.

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met de motivering van de bestreden beslissingen en dienen derhalve huidig verzoekschrift strekkende tot nietigverklaring en schorsing van de tenuitvoerlegging ervan in.

Alsmede is er voor verzoekers geen enkel sociaal vangnet in haar land van herkomst.

Gelet het hiervoor vermelde zou het terugsturen van verzoekers naar hun land van herkomst, een schending uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, m.n. schending van het recht op leven en verbod van foltering.

Met het hiervoor vermelde heeft de verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het weze derhalve duidelijk dat er een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel bestaat in hoofde van verzoekster.

De motivering van de bestreden beslissingen is in casu helemaal niet bevredigend.

De tegenpartij houdt geen rekening met het feit dat verzoekster kan overlijden in geval van stopzetting van de behandeling..

Verzoekers houden zich het recht voor om met toepassing van artikel 39/76, al. 3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot op de datum van de zitting voor uw Raad bijkomende stukken neer te leggen."

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- art. 9ter Vreemdelingenwet;*
- art. 2 en 3 Wet van 29 juli 1991;*
- art. 3 EVRM.*

Verzoekende partij houdt een schending van voormelde bepalingen voor, daar de bestreden beslissingen tot gevolg hebben dat verzoekende partij naar haar land van herkomst dient terug te keren, waar er geen aangepaste behandeling beschikbaar zou zijn. Verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift een aantal bijkomende medische stukken ter ondersteuning van deze stelling.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

Verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de kritiek van verzoekende partij niet aangenomen kan worden.

Verweerder laat gelden dat de eerste bestreden beslissing genomen werd in toepassing van art. 9 KB 17 mei 2007 en art. 13, §3, 2° Vreemdelingenwet.

Art. 13, §3, 2° Vreemdelingenwet bepaalt:

“(…)”

Terwijl art. 9 KB 17 mei 2007 stipuleert:

“(…)”

Verzoekende partij werd op 01.02.2016 in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister en gemachtigd tot verblijf van 1 jaar.

Er werd bij verzoekende partij een asymptotisch niet gebloed aneurysma van de carotis interna vastgesteld, waarvoor een preventieve coiling werd voorgesteld.

Op 28.01.2016 verleende de arts-adviseur volgend advies:

“Hoewel uit het medisch dossier op dit moment dus geen acuut gevaar blijkt voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene, lijkt het ons toch aangewezen dat betrokkene zo snel als mogelijk van de geboden gelegenheid gebruik maakt om de preventieve coiling-ingreep te laten doorvoeren.

Ook al toont het medische dossier, zoals het voorligt, momenteel evenmin aan dat er een acuut risico bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft, adviseren wij hier een tijdelijke verblijfsmachtiging voor de periode van 1 jaar om betrokkene de kans te geven een mogelijks levensreddende preventieve behandeling te ondergaan. We hopen dat betrokkene hier gebruik van zal maken en de raadgevingen van de specialist ter zake dr. D. (...) ter harte zal nemen en opvolgen.

Volgend jaar (in januari 2017) dient dan een nieuwe grondige evaluatie van de gezondheidssituatie te gebeuren en, indien herstel bereikt wordt met de vermelde ingreep, kan over terugkeer naar het herkomstland beslist worden.”

Verzoekende partij diende op 23.01.2017 een aanvraag in tot verlenging van de machtiging tot verblijf.

De arts-adviseur gaf op 07.02.2017 volgend advies:

“Verwijzend naar uw vraag voor advies heb ik gebruik gemaakt van de volgende door u meegezonden medische stukken:

- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 04/03/2016, 08/04/2016 en 17/11/2016 van dr. D. (...) blijkt dat betrokkene een coiling van een supra-oftalmisch aneurysma onderging, zonder postoperatieve verwickelingen. De MRI van 19/02/2016 toonde een mooie occlusie van het aneurysma en betrokkene kon het ziekenhuis verlaten in goede algemene toestand, zonder neurologische deficieten.
- 2 afspraakformulieren UZ Gent

Analyse van de ter staving voorgelegde attesten laat toe vast te stellen dat betrokkene met succes de coiling ingreep heeft ondergaan. Er is dus op dit moment geen sprake meer van een acuut gevaar voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene. Het medisch dossier, zoals het voorligt, toont momenteel evenmin aan dat er een risico bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft. De levensreddende preventieve behandeling is achter de rug en betrokkene is

volledig hersteld. Er is verder geen behandeling meer nodig voor de aangehaalde medische aandoening.

Gezien het herstel dat kon bereikt worden met de vermelde ingreep, bestaat er geen medische contra-indicatie voor terugkeer naar het herkomstland.”

Het is in dit opzicht niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om, gesteund op het advies van de arts-adviseur, de verlenging te weigeren omdat de redenen op basis waarvan het tijdelijk verblijf werd toegestaan niet langer bestaan.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-adviseur noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Verzoekende partij betwist niet dat zij een preventieve coiling onderging, doch stelt dat zij op heden nog steeds een behandeling nodig heeft die zij in haar land van herkomst niet kan krijgen.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde geheel terecht vaststelde dat, op basis van de door verzoekende partij bij haar aanvraag tot verlenging gevoegde stukken, blijkt dat zij volledig hersteld is en dat dit bovendien van blijvende aard is, dit geheel conform het advies van de arts-adviseur dd. 07.02.2017.

De gemachtigde concludeerde dat betrokkene niet langer lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit en dat er geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar verzoekende partij gewoonlijk verblijft.

Waar verzoekende partij verwijst naar een medisch getuigschrift dd. 10.03.2017 waaruit zou blijken dat zij nog steeds behandeld wordt, laat verweerder gelden dat dit getuigschrift niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris ter kennis gebracht was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met dit medische stuk, dat pas in het kader van onderhavige procedure wordt voorgelegd, en dat ten andere zelfs dateert van na het nemen van de bestreden beslissing, met name 10.03.2017.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Een zelfde redenering geldt voor wat betreft de ‘andere medische stukken’ die worden voorgelegd als stuk 3 bij het verzoekschrift.

Verder laat verweerder gelden dat verzoekende partij de bewering dat de ‘medicamentose’ behandeling en de opvolging, die in de recente stukken nodig geacht worden, niet beschikbaar zouden zijn in het land van herkomst met geen enkel bewijs staft.

De behandeling met antihypertensiva ter verlaging van de bloeddruk van verzoekende partij blijkt, zoals reeds gesteld, niet uit de attesten gevoegd bij de aanvraag tot verlenging. Deze medicatie is bovendien uitsluitend gericht op het verkleinen van een risico op een eventueel nieuw aneurysma.

Verweerder laat gelden dat deze behandeling en opvolging, die niet eerder werden aangevoerd, louter gebaseerd zijn op de hypothese dat verzoekende partij een nieuw aneurysma zou kunnen ontwikkelen, hetgeen op heden, een jaar na de operatie, nog niet gebeurd is. Integendeel, alle medische attesten maken melding van een gunstige evolutie van de toestand van verzoekende partij, zodat de arts-adviseur (daarin gevolgd door de gemachtigde van de Staatssecretaris) geheel terecht heeft geoordeeld dat de verlenging van de verblijfstitel niet aangewezen is.

De kritiek van verzoekende partij is dan ook niet van die aard afbreuk te doen aan de bestreden beslissing.

In antwoord op de door verzoekende partij geponeerde schending van art. 3 EVRM, laat verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 EVRM wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

- verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt,
- verzoekende partij louter preventief behandeld werd,
- er geen sprake is van postoperatieve ontwikkelingen,
- de gemachtigde zich baseerde op het advies van de arts-adviseur die rekening heeft gehouden met alle voorgelegde medische stukken,
- verzoekende partij de bewering dat de behandeling en opvolging die zij op heden zou genieten niet beschikbaar is in het land van herkomst met geen enkel stuk staft,
- de ‘medicamentose’ behandeling en de opvolging die recent nodig werd geacht, slechts preventief is ter voorkoming van een nieuw aneurysma,
- het heel onwaarschijnlijk is dat verzoekende partij geen familie, vrienden of kennissen meer heeft in het land van herkomst, aangezien zij daar 31 jaar gewoond heeft.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een strikt hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002...).

Verweerder laat verder gelden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel « in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn », kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Een schending van art. 3 EVRM kan niet worden aangenomen..

Het enig middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: koninklijk besluit van 17 mei 2007) en artikel 13, § 3, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister “niet langer verlengd (mag) worden” omdat niet

langer blijkt dat de eerste verzoekster *“lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of (...) aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft”*, waarbij wordt verwezen naar het advies van de arts-adviseur van 7 februari 2017. In dit advies, dat onder gesloten omslag samen met de eerste bestreden beslissing aan de eerste verzoekster werd overhandigd en dat wordt geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de eerste bestreden beslissing, wordt overwogen dat uit de door de verzoekende partijen overgemaakte medische attesten blijkt dat de eerste verzoekster *“met succes de coiling ingreep heeft ondergaan”*, dat *“(d)e levensreddende preventieve behandeling (...) achter de rug (is) en betrokkene (...) volledig hersteld (is)”*, dat er *“verder geen behandeling meer nodig (is)”* en dat *“er geen medische contra-indicatie meer (bestaat) voor terugkeer naar het herkomstland”*. De arts-adviseur komt na deze overwegingen tot de conclusie dat *“(u)it het voorgelegde medisch dossier (...) niet (kan) worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een risico inhoudt voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft, gezien betrokkene volledig hersteld is na de levensreddende medische ingreep”*. Ook de tweede en de derde bestreden beslissing verwijzen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 13, § 3, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevatten ook deze beslissingen een motivering in feite, met name dat de verzoekende partijen niet meer voldoen aan de aan hun verblijf gestelde voorwaarden nu *“de aanvraag die op datum van 23/01/2017 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 09/02/2017”*.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen (en het medisch advies waarnaar in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen) worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.2. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

2.3.2.1. Artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.
De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.*

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Te dezen laten de verzoekende partijen gelden dat de eerste verzoekster “geopereerd (werd) op haar aneurisma”, maar dat zij toch ziek is, wat zij trachten te staven aan de hand van medische documenten waaruit zou blijken dat de eerste verzoekster verder medische behandeling nodig heeft. In zoverre zij hierbij verwijzen naar het bij hun verzoekschrift gevoegde standaard medisch getuigschrift van dokter L.D. van 10 maart 2017 (zie stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 2) en een attest van dokter M.L. van 7 maart 2017 (zie stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 3), wordt erop gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partijen het standaard medisch getuigschrift van dokter L.D. van 10 maart 2017 en het attest van dokter M.L. van 7 maart 2017 niet hebben voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissingen. Deze stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissingen (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Het bij het verzoekschrift gevoegde standaard medisch getuigschrift van 10 maart 2017 en het medisch attest van 7 maart 2017 kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure. In zoverre de verzoekende partijen zich beroepen op het attest van dokter L.D. van 30 november 2016 (zie stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 3), wordt er op gewezen dat zij dit stuk pas voor het eerst toevoegen bij huidig verzoekschrift, zodat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris of de arts-adviseur niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. In zoverre de verzoekende partijen zich op dit stuk baseren om aan te tonen dat zij wel degelijk voldoen aan de voorwaarden die artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 stelt, lijkt het hun bedoeling te zijn de Raad de kwetsieve feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. Ook het bij het verzoekschrift gevoegde attest van dokter L.D. van 30 november 2016 kan aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

De verzoekende partijen betogen verder dat uit de “*medische elementen voorgelegd bij de huidige medische regularisatieaanvraag en aanvraag tot verlenging van de verblijfstitel*” zeer duidelijk blijkt dat er nog een risico is voor het leven en de fysieke integriteit van de eerste verzoekster in geval van stopzetting van de behandeling of in geval van een niet-correcte behandeling in het land van herkomst. Zij verduidelijken evenwel niet uit welke concrete stukken dit zou moeten blijken. Hetzelfde kan worden gesteld waar zij aanvoeren dat “*in het medisch getuigschrift*” de noodzakelijke medicamenteuze behandeling wordt vermeld. Uit het standaard medisch getuigschrift van 17 november 2016 blijkt alvast niet dat een medicamenteuze behandeling voor de eerste verzoekster noodzakelijk zou zijn. In dit attest werd immers de deelvraag “*Medicamenteuze behandeling / medisch materiaal*”, onder rubriek “*C/ Actuele behandeling en datum van opstarten van de behandeling van de aandoeningen vermeld onder rubriek B*”, niet ingevuld. In wezen beperken de verzoekende partijen zich tot de loutere negatie van wat de arts-adviseur in het advies van 7 februari 2017 heeft vastgesteld, met name dat er “*verder geen behandeling meer nodig (is) voor de aangehaalde medische aandoening*”, zonder met concrete elementen te verduidelijken waarom zij menen dat de vaststellingen van de arts-adviseur feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Gelet op deze vaststellingen voeren de verzoekende partijen dan ook verder niet dienstig aan dat “*(d)ergelijke medische behandeling (...) niet beschikbaar (is) in Kirgizië*”, een stelling die overigens tevens niet wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Aldus

maken de verzoekende partijen, die niet betwisten dat de eerste verzoekster met succes een coiling ingreep van een supra-oftalmisch aneurysma heeft ondergaan, niet aannemelijk dat de arts-adviseur met miskenning van de inhoud van de hem voorgelegde medische attesten of op kennelijk onredelijke wijze heeft geconcludeerd dat *“(u)it het voorgelegde medisch dossier (...) niet (kan) worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een risico inhoudt voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft, gezien betrokkene volledig hersteld is na de levensreddende medische ingreep”*. Evenmin maken zij aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat niet langer blijkt *“dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of (...) aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft”*.

Voor zover de verzoekende partijen er op wijzen dat er bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening werd gehouden met het feit dat er voor hen geen enkel sociaal vangnet is in hun land van herkomst, wordt erop gewezen dat zij van dit element geen gewag hebben gemaakt bij hun op 23 januari 2017 ingediende aanvraag om verlenging van de machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zodat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet dienstig kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de thans bestreden beslissingen. Bovendien leggen de verzoekende partijen van het feit dat er *“geen enkel sociaal vangnet in haar land van herkomst”* zou zijn geen enkel (begin van) bewijs voor.

De verzoekende partijen betogen ten slotte nog dat geen rekening wordt gehouden met het feit dat de eerste verzoekster *“kan overlijden in geval van stopzetting van de behandeling”*, doch zij laten na *in concreto* toe te lichten uit welke stukken een dergelijk risico zou moeten blijken. Dit kan alvast niet worden gelezen in de door hen aan het bestuur voorgelegde medische attesten van 4 maart 2016, 8 april 2016 en 17 november 2016. Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat dit evenmin blijkt uit de bij het verzoekschrift toegevoegde medische attesten.

Ten slotte kan er – geheel ten overvloede – nog op worden gewezen dat het de verzoekende partijen vrij staat om in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen en de bij het verzoekschrift gevoegde stukken in het kader van deze nieuwe aanvraag aan het bevoegde bestuur voor te leggen.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

In medische aangelegenheden heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) voor het eerst in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending. Het EHRM oordeelde dat deze zaak gekenmerkt was door *“zeer uitzonderlijke omstandigheden”*, te wijten aan het feit dat de vreemdeling leed aan een ongeneeslijke ziekte en dat zijn levenseinde nabij was, dat er geen garantie was dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie had die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of dat hij enige andere vorm van morele of sociale steun kreeg (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. tegen het Verenigd Koninkrijk).

In het arrest N. tegen het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het Hof heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost.

Het Hof geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zouden gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard. Desalniettemin specificieerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak D. tegen het Verenigd Koninkrijk waarin een overlijden imminent is, er ook nog “*andere uitzonderlijke gevallen*” mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk).

Recent heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verrijkt dat onder “*andere uitzonderlijke gevallen*” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhiel de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake Paposhvili tegen België).

Te dezen maken de verzoekende partijen, gelet op wat hierboven, onder punt 2.3.2.1., reeds werd gesteld, niet *in concreto* aannemelijk dat zij zich in een van de hierboven genoemde situaties bevinden.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.3.2.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.4. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig juli tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN